

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

L. K.,

zastoupený advokátkou Mgr. Monikou Zatloukalovou,
se sídlem v Olomouci, Veleslavínova 7

proti
žalovanému

Ministerstvo dopravy
se sídlem se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2016, č. j. 33/2016-190-TAXI/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

- 1. Žalobou napadeným rozhodnutím Ministerstva dopravy ČR ze dne 2. 8. 2016, č.j. 33/2016-190-TAXI/3 bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Magistrátu hlavního města

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Prahy, odboru dopravních agend ze dne 12. 5. 2016, č.j. MHMP 823299/2016, sp. zn. S-MHMP 1029914/2015 ODA-TAX tak, že žalobci jako dopravci byla za porušení ustanovení § 35 odst. 2 písm. r), t) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o silniční dopravě“) uložena pokuta ve výši 80.000,-Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč.

2. Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravních agend vydal dne 12. 5. 2016 rozhodnutí, č.j. MHMP 823299/2016, sp. zn. S-MHMP 1029914/2015 ODA-TAX, kterým bylo rozhodnuto, že: „A) Dopravce L. K., nar. X, trvalý pobyt a sídlo: X, IČ: X, porušil dne 5. června 2015:

§ 21 odst. 3 písm. g) zákona o silniční dopravě tím, že jako dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, nezajistil zaznamenání skutečného průběhu přepravy, neboť v souvislosti s poskytnutou přepravou vozidlem taxislužby VW Touran, SPZ: X, na trase křižovatka ulic Karlova x Liliová, Praha 1 - Václavské náměstí, klub Duplex, Praha 1 v čase 0:10 - 0:18 hodin, byla do taxametru typu TJM-03, výrobní číslo taxametru: X. výrobní Číslo paměťové jednotky: X, jako cena za tuto přepravu zaznamenána hodnota 51.0 Kč namísto dopravcem skutečně účtované ceny 500 Kč. Tímto jednáním byla naplněna skutková podstata správního deliktu uvedeného v § 35 odst. 2 písm. r) zákona o silniční dopravě.

§ 21 odst. 3 písm. i) zákona o silniční dopravě tím, že jako dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, nezajistil, aby při poskytování přepravy vozidlem taxislužby VW Touran, SPZ: X, na trase křižovatka ulic Karlova x Liliová, Praha 1 - Václavské náměstí, klub Duplex, Praha 1 v čase 0:10-0:18 hodin, jako řidič taxislužby cestujícím vydal doklad o zaplacení jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxametru, ačkoliv o něj cestující požádali. Tímto jednáním byla naplněna skutková podstata správního deliktu uvedeného v § 35 odst. 2 písm. t) zákona o silniční dopravě.

Jelikož bylo v průběhu vedeného správního řízení nesporně prokázáno, že byly naplněny skutkové podstaty shora uvedených správních deliktů, jmenovanému dopravci se ukládá pokuta ve výši 100 000 Kč, slovy jednotlískorunčeských, kterou je povinen uhradit ve lhůtě do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Hlavního města Prahy u PPF banky, a.s., číslo účtu: X, konstantní symbol: X (v případě bezhotovostního převodu z účtu je konstantní symbol: X), variabilní symbol: X.

B) Dopravci L. K., nar. X, trvalý pobyt a sídlo: X, IČ: X, se podle § 79 odst. 5 správního řádu, ukládá povinnost nahradit náklady tohoto řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč, slovy jedentisíckorunčeských.

C) Správní řízení vedené s dopravcem L. K., nar. X, trvalý pobyt a sídlo: X, IČ: X (dále jen „dopravce“), o tom, že měl porušit § 21 odst. 3 písm. g) zákona o silniční dopravě v návaznosti na § 14 odst. 1 prováděcí vyhlášky tím, že dne 5. června 2015 při poskytování přepravy vozidlem taxislužby VW Touran, SPZ: X, na trase křižovatka ulic Karlova x Liliová, Praha 1 - Václavské náměstí, klub Duplex, Praha 1 v čase 0:10-0:18 hodin, jako řidič taxislužby řádně neobsluhoval taxametr, čímž měl naplnit skutkovou podstatu správního deliktu uvedeného v § 35 odst. 2 písm. r) zákona o silniční dopravě, se dle § 66 odst. 2 správního řádu zastavuje.“

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobce napadá žalobou rozhodnutí Ministerstva dopravy ČR do celého výroku z důvodu, že se jedná o rozhodnutí neodůvodněné, učiněné v rozporu se zákonem a nepřiměřeně přísné, čímž byl krácen na svých právech. Žalobce především namítá, že rozhodnutí správních orgánů jsou neodůvodněná a nejsou podpořena obsahem spisového materiálu, tedy jak po formální, tak po obsahové stránce jsou v rozporu se zákonem.
4. Žalobce trvá na tom, že při jízdě dne 5. 6. 2015 postupoval v souladu s právními předpisy upravujícími výkon taxislužby. Po dobu jízdy, měl řádně zapnutý taxametr a následně po ukončení jízdy vytisknul záznam o přepravě č. 00392, znějící na částku 51,-Kč. Žalobce po cestujících požadoval částku 50,-Kč, neboť, jak uvádí celé správní řízení, před jízdou zjistil, že se jedná o studenty a použil zlevněnou sazbu č. 3, před jízdou jim také tuto účtovanou částku sdělil (odhadem). Zaplacení mu bylo 50,-Kč. Doklad o zaplacení je součástí spisového materiálu, jeho existence je také zachycena v kontrolního protokole č. T/20150605/01/Šm z 5. 6. 2015. Poté žalobce z místa vyložení cestujících odjel a byl zastaven a kontrolován hlídkou Městské policie hl. m. Prahy až po cca 600 metrech po vyložení cestujících. Tedy kontrola Magistrátu hlavního města Prahy – správního orgánu I. stupně (dále také „MHMP“), neproběhla bezprostředně po ukončení přepravy cestujících. Při kontrole předložil zmíněný záznam o přepravě č. 00392, řádně vyplněný, cestující nežádali.
5. Žalobce především namítá, že správní řízení je stíženo procesní vadou, kdy cestující – zaměstnanci MHMP, neprovedli kontrolu v postavení osob pověřených či osob ke kontrole přizvaných ve smyslu kontrolního řádu, jak se i dle názoru odvolacího správního orgánu má postupovat. Tedy žalovaný s námitkou souhlasí (str. 5), avšak nevyvozuje z ní žádné závěry. Za situace, kdy měla kontrolní jízda (jak uvádí správní orgán I. stupně) probíhat se zaměstnanci Magistrátu hl. m. Prahy, pak měli být v postavení osoby přizvané, když jízdu vykonávali v rámci své pracovní činnosti a z pověření MHMP. Žalobce tak nemůže souhlasit s tvrzením, že cestující – zaměstnanci „se nijak neliší od postavení jakýchkoliv jiných poškozených cestujících,“ a namítá, že kontrola nemohla proběhnout a neproběhla v souladu se zákonem.
6. Dále z protokolu č. T/20150605/01/Šm z 5. 6. 2015 není zřejmé, z jakých podkladů bylo vycházeno při jeho sepisování, což činí tento podklad ve správním řízení nepoužitelným. Dle žalobce nelze toto pochybení napravit následným konstatováním správních orgánů. S touto námitkou žalovaný v odůvodnění na str. 4 souhlasí, avšak ospravedlňuje ji tvrzením, že *„Obsah protokolu a oznámení o poskytnuté přepravě však byly dostatečnými podklady pro zahájení správního řízení, během kterého byly nařízeny výslechy svědků, které tento nedostatek zabladily a staly se stěžejním důkazním prostředkem. S oznámeními se dopravce mohl seznámit kdykoliv v průběhu správního řízení, a učinil tak během nahlížení do spisu dne 11. 4. 2016, po kterém se již nijak do vydání rozhodnutí nevyjádřil.“* S ohledem na námitky uvedené níže k věrohodnosti výpovědí svědkyň žalobce namítá, že bylo postupováno v rozporu s právem na spravedlivý proces. Tedy cestující si před výslechem přečtou oznámení o poskytnuté přepravě, správní orgány s takovým postupem nemají problém, stěžejní kontrolní protokol je stížen vadou a žalovaný konstatuje, že výslechy svědků takový postup zhojily. S tímto nelze souhlasit a žalobce je toho přesvědčen, že tento postup nemůže požívat právní ochrany, zejména když by takto postupoval správní orgán.

7. Nadto nebylo umožněno žalobci vyjádřit se do protokolu ke kontrolním zjištěním, když mu ani nebylo umožněno být přítomen jeho sepisování či sepisování oznámení o poskytnuté přepravě ve smyslu ust. § 9 písm. e) zákona č. 255/2012 Sb., kontrolní řád. Vzhledem k tomu, že se dle správních orgánů jedná o zásadní podklady pro rozhodnutí, pak je takový postup a podklady pro rozhodnutí ve správním řízení dle žalobce taktéž nezákonný a pouhé tvrzení o účelovosti námitky žalobce, viz str. 5 odůvodnění rozhodnutí žalovaného druhý odstavec shora, nemůže takový postup zhojit. Dle žalobce takovému postupu nic nebránilo a cítí se být krácen na svých právech. Z citovaného zákonného ustanovení je logické a zřejmé, že by měl mít žalobce možnost se při kontrole se sepisovanými podklady i seznámit a být přítomen jejich pořízení.
8. Stejně tak v protokole a v oznámení o poskytnuté přepravě chybí dostatečná identifikace cestujících, které měl vézt, jak žalobce v řízení namítal.
9. Žalobce má za to, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by nezajistil zaznamenání skutečného průběhu přepravy do taxametru, že by cestujícím na žádost nevydal záznam o přepravě, a že by vůbec vzebral pracovníky MHMP, které označil správní orgán I. stupně. Shora uvedená skutková podstata správního deliktu dle žalobce směřuje k poškození nesprávného zaznamenání skutečného průběhu přepravy a nikoli údajné porušení tzv. cenových předpisů, o němž se opakovaně vyjadřují správní orgány. Dle žalobce není rozhodné pro posouzení namítaného porušení zákonného ustanovení, zda šlo o cenu dovolenou právními předpisy či nikoli, ačkoli on požadoval cenu, která je v zákonných mezích. Žalobce řádně obsluhoval taxametr ve svém vozidle, což mj. dokládá záznam o přepravě, který je pořízen automatickým tiskem po ukončení jízdy, a tedy nemohl porušit namítané zákonné ustanovení, jak je uvedeno shora, při kontrole měl záznam připraven a také jej předložil.
10. Žalovaný v odůvodnění na str. 3 mj. uvádí: *„Odvolacímu orgánu je totiž z úřední činnosti známo, že někteří řidiči využívají špatné viditelnosti desetinné čárky na displeji taxametru, aby po cestujících mohli žádat desetinásobek výše jízdného vypočteného taxametrem. Odvolací orgán tuto skutečnost pouze uvádí pro doplnění logické posloupnosti vyhodnocení důkazů, v žádném případě v souladu se zásadou „v pochybnostech ve prospěch obviněného“ nedává k tíži dopravci manipulaci se zobrazovačem taxametru, nebo pouhé zakrytí desetinné tečky. Z těchto důkazů odvolací orgán vyhodnocuje, že je nepochybné, že se kontrolní jízda uskutečnila právě vozidlem dopravce.“* Žalobce považuje závěry správních orgánů za nepodložené a nesprávné, odvolací správní orgán vychází z jakýchsi spekulací, i když tvrdí, že k nim nepřihlíží, které nemají s případem žalobce souvislost. Navzdory tomuto žalovaný odůvodňuje výši pokuty argumentací na str. 8: *„Naproti tomu snaha dopravce sankcionovaným jednáním zakrýt poškození cestujících na ceně jízdného je prokazatelná jednak z využití špatné viditelnosti desetinné čárky na displeji taxametru a ze současného odmítnutí vydat jakýkoli doklad znějící na požadovanou výši jízdného.“* V rámci správního řízení však nebylo nijak prokázáno, že by ve vozidle žalobce byla špatně vidět desetinná tečka na taxametr, ani svědkyně to neuvedly, ani nebyla provedena prohlídka vozidla žalobce, svědkyně pak dle názoru žalobce v tomto směru nemohly vypovídat věrohodně a průkazně. Všechna oznámení o poskytnuté přepravě shodně uvádějí, že na taxametr jsou „údaje čitelné a viditelné“, pak není možné, aby bylo pravdivé tvrzení uvedené jak v oznámení o poskytnuté přepravě, tak sdělené při výsledku svědkyň, že na taxametr mělo být zobrazeno 500,-Kč, když dopravce doložil záznam o přepravě z dané jízdy znějící na jinou částku. Stejně tak ani výpovědi svědkyň, ani oznámení o poskytnuté přepravě neuvádějí sazby, které měly být na

taxametrů použity, ačkoli údaje na taxametrů jsou čitelné a viditelné. Tato sdělení jsou dle žalobce významná z hlediska věrohodnosti tvrzení svědků, které mají být před jízdou řádně proškoleny.

11. Tvrzení ohledně částky, která měla být vidět na taxametrů 500,-Kč a údajně měla být požadována, nemá oporu ve spise, když taxametr žalobce vykazoval zcela jinou hodnotu. Vozidlo žalobce nebylo prohlédnuto znalcem, znalec se k případným zásahům do funkčnosti taxametrů a jeho zobrazovače nevyjádřil. Za daného stavu věci je dle přesvědčení žalobce nutné vycházet z toho, že taxametr včetně zobrazovače fungovaly řádně, taxametr byl a je řádně zaplombován a ověřen Českým metrologickým institutem, jak je uvedeno v kontrolním protokole. Žalobce jako řidič taxi řádně při jízdě obsluhoval taxametr, pak tedy ani právní kvalifikace nemůže odpovídat namítanému pochybení. Tedy výše požadované částky tak ani nemohla být dle samotných správních orgánů dostatečně prokázána, když navíc poškození má vliv na výši uložené pokuty. Takový postup správních orgánů je v rozporu s právem na spravedlivý proces, když není dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Ve spise chybí i jakési vyúčtování částky, kterou měli mít zaměstnanci k dispozici při placení přepravy. Dle žalobce je záznam o přepravě významný a objektivní podklad pro rozhodnutí, zvláště za situace, když se ve vozidle nachází výlučně řidič, tedy za dané situace on sám. A řidič od počátku řízení namítá, že požadoval po cestujících částku 50,-Kč. Správní orgány nedůvodně dávají přednost svědecké výpovědi svých zaměstnanců, správní řízení pak ztrácí na významu, když není přihlíženo k tvrzením a důkazům účastníků řízení. Navíc správní orgán I. stupně uvádí, že tvrzení cestujících – zaměstnanců MHMP učiněné v oznámení o poskytnuté přepravě mají „vyšší stupeň důvěryhodnosti“ než tvrzení „obyčejných“ cestujících, takový postup je dle žalobce nezákonný.
12. Dále ze spisu nevyplývá, že by cestující byly skutečnými zaměstnanci MHMP, kteří jsou údajně seznámeni s problematikou taxislužby. Ve spise není založena žádná pracovní smlouva či obdobný dokument, což je dle žalobce významné, neboť na základě tvrzení těchto osob mu byla uložena pokuta ve výši 80.000,-Kč. Žalobce ve správním řízení namítal, že v kontrolním protokole jsou zachycena jen jména osob bez bližšího určení, např. pracovní zařazení, narození, bydliště.
13. Stejně tak v řízení nebyl vyslechnut žalobce jako účastník řízení, ačkoli se jedná o jeden z mála důkazních prostředků, který by mohl být ve prospěch žalobce. Žalovaný sice namítá, že tento návrh učinil žalobce až v odvolání, avšak dle žalobce je to nerozhodné, neboť koncentrace řízení se v takovém případě neuplatní a jedná se pak o popření práva na jeho obhajobu.
14. Žalobce je toho přesvědčení, že rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně vychází z nedostatečně zjištěného stavu věci ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“), žalovaný se nedostatečně vypořádal se všemi jeho námitkami, čímž byl krácen na svých právech, bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces a správní orgány nesprávně aplikovaly ustanovení právních předpisů. Správní orgány ignorují skutečnost, že při jízdě byl řádně zapnutý taxametr a řádně vytisknut, doplněn a uchován záznam o přepravě ve smyslu zákona o silniční přepravě a prováděcích předpisů. Takový postup správních orgánů je v rozporu se zákonem a nelze takto nahradit chybějící prokazované skutečnosti tvrzené správním orgánem. Správní orgány se s námitkami žalobce dostatečně nevypořádaly a vychází pouze a výhradně z tvrzení cestujících, svých údajných zaměstnanců, které svědci částečně učinili v rámci svých výpovědí, ale především

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

přejímají jejich tvrzení obsažená v listinách, které společně sepisovali – oznámení o poskytnuté přepravě, na které ve své výpovědi také odkázali a následně byla jejich tvrzení zachycena v kontrolním protokole z 5. 6. 2015. Veškerá tvrzení pro výsledek správního řízení klíčová vychází výhradně z oznámení o poskytnuté přepravě cestujících a následně se na ně v různých formách odkazuje. Takový postup správních orgánů je v rozporu se zákonem a nelze jím nahradit chybějící prokazované skutečnosti tvrzené správním orgánem.

15. Námitky žalobce vůči věrohodnosti tvrzení cestujících: Žalobce poukazuje na to, že svědkové po 7 měsících uvádějí ve výpovědích shodné údaje z oznámení o poskytnuté přepravě, tedy s pravděpodobností hraničící s jistotou se jeví být zřejmé, že si tuto písemnost před svým výsledkem přečetli. Takový postup je nepřipustný, svědek má vypovídat o skutečnostech, které si pamatuje a jak je přímo vnímal. Tedy ve výpovědích chybí tvrzení, dle čeho si svědkyně pamatují právě konkrétní jízdu právě se žalobcem, např. kde seděly cestující ve vozidle, kdo měl údajně přebírat výdajový doklad, popis vzhledu řidiče, kdo za jízdu platil.
16. Žalovaný k námitce žalobce v odůvodnění na str. 3 mj. uvádí: „*V neposlední řadě dopravce sám neuvádí, jak by jím zamýšlená otázka měla znít, neboť je z okolností zřejmé, že svědkům bylo poskytnuto mnoho různých přeprav, tudíž není schopen odvolací orgán říci, jak by mohli svědci odpovědět na otázku týkající se konkrétní přepravy, aniž by byli tázáni přímo na přepravu v konkrétní den a čas. Skutečnost, že si svědci při výsledku dobře pamatovali průběh přepravy a dle dopravce před ním nahlédli do oznámení o přepravě, není dle odvolacího orgánu v rozporu. Je logické, že není možné si po dlouhé době detailně pamatovat všechny skutečnosti, avšak každý je schopen poznat, jestli je autorem listiny a jestli doni zaznamenal pravdivé údaje.*“
17. Tedy žalovaný nepopírá přečtení shora uvedených listin. Dle žalobce je takový postup správních orgánů nepřipustný, není možné takový důkaz ve správním řízení použít a tvrdit, že byl pořízen v souladu se zákonem.
18. Žalobce s ohledem na shora uvedené trvá na tom, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s existencí záznamu o přepravě č. 00392. Správní orgán má postupovat v řízení nestranně a je povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
19. Žalobce dále namítá, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s odůvodněním výše uložené pokuty 80.000,-Kč. Žalobce, ačkoli nesouhlasí s tím, že by na jeho straně došlo k pochybení, trvá na tom, že sankce je nepřiměřeně a neodůvodněně přísná. Správní orgány výši pokuty odůvodnily obecným konstatováním, přičemž z odůvodnění není zřejmý mechanismus stanovení výše pokuty. Jeví se tak být, že pokuta 80.000,-Kč byla vyměřena nahodile. Z hlediska individualizace sankce a řádného odůvodnění výroku rozhodnutí je takový postup správních orgánů dle žalobce nezákonný. V řízení nebyla prokázána nezákonná úprava měřicí sestavy taxamtru žalobce.
20. V případě že žalobce majetkové a osobní poměry nedoloží, měl by je správní orgán stanovit odhadem, což bylo také správním orgánem prvního stupně předem avizováno v oznámení o zahájení správního řízení. Žalobce tedy namítá, že správní orgány vychází pouze z obecných tvrzení a nikoli z konkrétní situace na jeho straně. Jak vyplývá i z rozhodovací činnosti Městského soudu v Praze (rozsudek č.j. 10 Af 61/2010-40) je povinností správních orgánů „zkoumat majetkové poměry pachatele z úřední povinnosti, a proto není pro řízení před soudem podstatné, že žalobce tuto námitku výslovně uplatnil

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

poprvé až v žalobě.“ Tedy dle přesvědčení žalobce měly správní orgány pečlivě zkoumat jeho majetkové poměry a zabývat se namítanou likvidační výší pokuty 80.000,-Kč, což v daném řízení nebylo učiněno a nikoli pouze odkazovat na rozhodnutí soudů, které dle přesvědčení žalobce s jeho případem nesouvisí.

21. Dle žalobce se nejedná o dostatečné zdůvodnění nakonec uložené pokuty, která značně přesahuje pokuty ukládané za pochybení v jiných věcech, např. při řízení pod vlivem alkoholu, či za porušení ustanovení o prodeji v obchodě. Žalobce si dovoluje připomenout, že mu dosud nebyla uložena žádná sankce za pochybení v taxislužbě, ani nebylo konstatováno správními orgány pochybení na jeho straně, a to taxislužbu provozuje od roku 1997. Nadto žalobce i nadále namítá, že ve shodných věcech, by správní orgány měly při ukládání pokut postupovat obdobně, což se v dané věci nestalo. Žalobce tuto skutečnost nemůže dokázat, neboť je velmi obtížné zajistit obdobná rozhodnutí od kolegů, ovšem správní orgány tuto možnost z úřední činnosti při správním uvážení mají. Dle informací žalobce, jsou dopravcům OSVČ, ukládány pokuty za konstatované pochybení v podstatně nižší částce.
22. Při ukládání pokuty by správní orgány měly dle žalobce zohlednit jeho osobní, rodinné a majetkové poměry. Bez ohledu na nesouhlas žalobce s jakýmkoli pochybením, dle názoru se nemůže jednat o takový zásah do majetkových práv jednotlivce, který vzhledem ke své intenzitě představuje porušení čl. 1 a čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně základních práv a svobod. Dle daňového přiznání za rok 2015 příjem žalobce nedosahuje ani průměrného měsíčního příjmu řidiče taxislužby dle dat Ministerstva práce a sociální věcí ČR. Žalobce si dále dovoluje poukázat na to, že dosud nebyl správními orgány potrestán za porušení právních předpisů v souvislosti s výkonem taxislužby. Výše pokuty 80.000,-Kč je dle žalobce neodůvodněná a tedy nezákonná, v rozporu s ust. § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě.
23. Žalobce dále namítá, že ani uložená povinnost uhradit náklady správního řízení není žalovaným dostatečně odůvodněna, správní orgán pouze odkazuje na zákonná ustanovení. Zároveň žalobce nesouhlasí s tím, že by svým jednáním správní řízení vyvolal, neboť jednal v souladu s právními předpisy upravujícími výkon taxislužby.
24. Pokud by soud byl jiného názoru a neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, pak i přes skutečnost, že je žalobce toho přesvědčení, že se nedopustil správního deliktu dle § 35 odst. 2 písm. r), písm. t) zákona o silniční dopravě, tak žádá s ohledem na své majetkové, osobní a rodinné poměry, aby soud zvážil ve smyslu ustanovení § 78 odst. 2 s.ř.s. výši uložené pokuty 80.000,-Kč a od uložené zjevně nepřiměřené sankce upustil nebo ji popřípadě přiměřeně snížil.
25. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a k žalobě se vyjádřil v podstatě shodně jako ve svém rozhodnutí, na které v dalším odkázal.

III.

Posouzení žaloby

26. Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

27. Městský soud rozhodl postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání; žalovaný na výzvu soudu, zda s tímto postupem souhlasí, nereagoval, žalobce se vyjádřil v tom smyslu, že s tímto postupem souhlasí.
28. Dle ust. § 9 zákona č. 255/2012 Sb. kontrolní řád, *je kontrolující v souvislosti s výkonem kontroly povinen*
- a) zjistit stav věci v rozsahu nezbytném pro dosažení účelu kontroly a v závislosti na povaze kontroly doložit kontrolní zjištění potřebnými podklady,*
 - b) šetřit práva a oprávněné zájmy kontrolované osoby, povinné osoby a třetí osoby,*
 - c) předložit kontrolované osobě nebo povinné osobě pověření ke kontrole, a požádá-li o to kontrolovaná osoba nebo povinná osoba, též další dokument, který dokládá, že se jedná o osobu uvedenou v pověření ke kontrole,*
 - d) vydat potvrzení o zajištěných originálních podkladech, a pominou-li důvody jejich zajištění, neprodleně je vrátit,*
 - e) umožnit kontrolované osobě účastnit se kontrolních úkonů při výkonu kontroly na místě, nebrání-li to splnění účelu nebo provedení kontroly,*
 - f) vyhotovit protokol o kontrole a doručit jeho stejnopis kontrolované osobě.*
29. Soud má za to, že s ohledem na celé znění žaloby je na začátku účelné ozřejmit postup správního orgánu, který vedl k vydání napadeného rozhodnutí.
30. Proběhlá jízda a z ní následně sestavené oznámení byla totiž podnětem k zahájení kontroly z úřední povinnosti ve smyslu ust. § 5 odst. 1 kontrolního řádu, ačkoliv byla zavádějícím způsobem ve vyřízení námitek do protokolu o kontrole nazvaná „kontrolní jízdou“.
31. Kontrola samotná, která byla zahájena ve smyslu ust. § 5 odst. 2 písm. c), kontrolního řádu až prvním kontrolním úkonem, jímž je první z kontrolních úkonů bezprostředně předcházejících předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě, pokud je provedení takových kontrolních úkonů k výkonu kontroly třeba. V tomto případě spočívala v kontrole označení a vybavení vozidla žalobce a v kontrole splnění zákonných povinností žalobce, které žalobce byl přítomen.
32. Následně byl vydán protokol o kontrole, na základě kterého bylo dopisem ze dne 24. 11. 2015 zahájeno správní řízení o přestupku.
33. K první námitce žalobce spočívající v tom, že cestující – zaměstnanci MHMP, neprovedli kontrolu v postavení osob pověřených či osob ke kontrole přizvaných ve smyslu kontrolního řádu, soud uvádí, že souhlasí se žalovaným, že jízda nebyla součástí kontroly, ale byla podnětem pro zahájení kontroly. Z tohoto důvodu zaměstnanci magistrátu nebyly v postavení pověřených osob, ale v postavení svědků, tj. fyzických osob, kteří po proběhnutí jízdy sepsali oznámení o poskytnuté přepravě. Námitka je tedy nedůvodná.
34. Co se týče námítky, že není zřejmé, z jakých podkladů bylo při sepisování protokolu č. T/20150605/01/Šm z 5. 6. 2015 vycházeno, soud uvádí, že z obsahu protokolu je seznatelné, že z čeho vycházel. Soud rovněž souhlasí, že žádné ustanovení nestanoví povinnost nebo právo účastníka řízení být přítomen sepisování oznámení o poskytnuté přepravě nebo protokolu o kontrole. Naproti tomu účastník má nesporné právo se s těmito listinami seznámit a vyjádřit se k nim, což žalobce využil a s předmětnými listinami se seznámil při nahlížení do spisu dne 11. 4. 2016, avšak se k nim již nijak

nevyjádřil. Stěžejním důkazem rozhodnutí o uložení sankce je výslech svědků, který proběhl při ústním jednání, které bylo nařízeno na den 3. 2. 2016, na které se žalobce, ačkoliv byl přizván, rovněž nedostavil.

35. Pokud se žalobce dovolává ustanovení § 9 písm. e) zákona č. 255/2012 Sb., kontrolní řád, které stanoví, že kontrolující je v souvislosti s výkonem kontroly povinen umožnit kontrolované osobě účastnit se kontrolních úkonů při výkonu kontroly na místě, nebrání-li to splnění účelu nebo provedení kontroly, umožnit kontrolované osobě účastnit se kontrolních úkonů při výkonu kontroly na místě, nebrání-li to splnění účelu nebo provedení kontroly, soud uvádí, že v tomto případě byl proveden pouze jeden kontrolní úkon výkonu kontroly, kterému byl žalobce přítomen a to dne 5. 6. 2015 ve 00:20 min, kterým došlo ke kontrole označení a vybavení vozidla žalobce a v kontrole splnění zákonných povinností žalobce. Kontrola samotná v tomto případě zahrnovala pouze ohledání vozidla a taxamtru a kontrolu a zajištění listin – potvrzení o provedené jízdě čili výpis z taxamtru. Tato listina se pak následně stala součástí správního spisu řízení o přestupku, se kterým byl účastník seznámen v rámci nahlížení do spisu. Zrovna tak jako se záznamy o poskytnuté přepravě, s tím, že samotná přeprava, jak již bylo výše uvedené, nebyla součástí kontroly, ale podnětem k zahájení kontroly.
36. Žádné ustanovení kontrolního řádu nestanoví povinnost kontrolního orgánu umožnit přítomnost kontrolovaného subjektu při sepisu protokolu z kontroly. Tato listina byla navíc žalobci předložena a žalobce se k ní mohl vyjádřit, což učinil dopisem ze dne 29. 6. 2015, doručeným na dopravní úřad dne 3. 7. 2015.
37. Co se týče oznámení o uskutečněné přepravě, ty, jak již bylo vysvětleno níže, nebyly sepsány v rámci kontroly, ale byly podnětem ke kontrole. Jejich pořízení proto rovněž nebylo úkonem kontroly, kterému mohl a měl být žalobce přítomen ve smyslu ust. § 9 písm. e) kontrolního řádu, ale podáním vůči správnímu úřadu ve smyslu ust. § 37 správního řádu.
38. Z tohoto důvodu rovněž neobsahuje protokol o kontrole jména osob, které shora uvedená podání učinily. Osoby, které záznam iniciovaly, nebyly ani kontrolujícími osobami ani osobami přizvanými ve smyslu ust. § 6 kontrolního řádu.
39. Skutečnost, že samotná kontrola byla zahájena až poté, kdy žalobce po 600 metrech zastavila hlídka městské policie a že kontrola neproběhla bezprostředně po přepravě, na správnosti shora popsaného postupu rovněž nemá vliv. Kontrola může být zahájena kdykoliv poté, co se kontrolní orgán dozví o skutečnostech, které by mohly vést k závěru, že byl spáchán přestupek.
40. Proto jsou námitky žalobce namítající tento postup orgánu prvního stupně rovněž nedůvodné.
41. Co se týče další námitky (viz. bod 9) soud předně připomíná, že řízení ohledně toho, že měl porušit § 21 odst. 3 písm. g) zákona o silniční dopravě tím, že při poskytování přepravy, jako řidič taxislužby řádně neobsluhoval taxametr, bylo zastaveno. Řízení bylo vedeno z části pro skutek, spočívající v tom, že tím, že jako dopravce, který provozuje taxislužbu, nezajistil zaznamenání skutečného průběhu přepravy, neboť v souvislosti s poskytnutou přepravou jako cena za tuto přepravu zaznamenána hodnota 51.0 Kč namísto dopravcem skutečně účtované ceny 500 Kč. Skutečnost, že žalobce účtoval částku 500,- Kč,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

byla jednoznačně prokázána výsledkem přepravovaných osob, a vyjádření žalobce o opaku soud shodně se žalovaným považuje za zcela účelové.

42. Co se týče poznámky správního orgánu o tom, že je mu z úřední činnosti známo, že někteří taxikáři využívají špatnou viditelnost desetinné čárky, soud uvádí, že s ohledem na to, že taxametr používaný žalobcem byl skutečně nastaven tak, že částku 50,- Kč nezobrazoval ve formátu 50.00, jak jsou spotřebitelé zvyklí například na kasách v obchodech, ale následujícím způsobem „50.0“, odůvodňuje závěr, že z dálky může být skutečně považováno za částku 500,- Kč. Správní orgán však vyšel ze zjištění, že taxametr žalobce ukazoval částku 51,- Kč, ale žalobce, jak bylo prokázáno svědeckými výpověďmi, účtoval 500,- Kč a odmítl dát o tom cestujícím doklad, resp. dal jim nevyplněný příjmový doklad. Správní úřad neprovedl důkaz znaleckým posudkem ohledně funkčnosti taxametru, jelikož se shodoval s tím, co uvádí sám žalobce, a to že taxametr včetně zobrazovače fungovaly řádně a taxametr byl a je řádně zaplombován a ověřen Českým metrologickým institutem. Soud má za to, že tak nebyl důvod pro takové znalecké zkoumání. Soud opakuje, že skutek spočíval v tom, že žalobce, účtoval 500,- Kč, ačkoliv taxametr vykazoval 51,- Kč. Pokud tedy skutečná cena jízdy byla dle toho, co bylo účtováno 500,- Kč, žalobce nezajistil zaznamenání skutečného průběhu přepravy. Rozdíl mezi částkou zobrazenou na taxametru tj. 51,-Kč a částkou, kterou mohli svědkové skutečně vidět 50.0, tj. 1 Kč je dán časem, kdy taxikář vyjel záznam z taxametru.
43. Co se týče námitky ohledně osob, které byly přepravovány, soud rovněž nevidí důvod, proč by správní orgán neměl uvěřit jejich tvrzení, která se v podstatném shodují, a naopak neuvěřit žalobci, který, jak sám uvádí, existenční zájem na výsledku tohoto řízení. Žalobce na svou obhajobu totiž na rozdíl od svědků, kteří byli poučeni o své právní odpovědnosti za nepravdivou svědeckou výpověď, může beztrestně uvádět cokoli na svou obranu. Skutečnost, že se jedná o zaměstnance orgánu prvního stupně, tyto osoby rovněž nijak apriori nediskvalifikuje. Žalobce neuvádí žádné jiné důvody, proč by tyto osoby měly vypovídat nepravdivě proti jeho osobě.
44. Co se týče námitky ohledně průběhu výsledku svědků, soud uvádí, že ze správního spisu se podává, že tyto osoby byly nejdříve vyzvány, aby vlastními slovy popsaly průběh jízdy taxíkem toho dne, až následně jim byly položeny doplňující otázky a až na konci výsledku jim byla předložena listina týkající se záznamu o přepravě, ke které se měly vyjádřit. Soud shodně se žalovaným připomíná, že žalobce byl k ústnímu jednání, při kterém proběhly výsledky, přizván, mohl tedy on nebo jeho právní zástupce přijít a být přítomen celému průběhu výsledku, kontrolovat jej a mohl případně klást doplňující otázky. Pokud tak neučinil, sám se tohoto práva vzdal.
45. Skutečnost, že se jedná o zaměstnance správního orgánu, vyplývá z osobního čísla zaměstnance, které bylo uvedené již v oznámení o přepravě. Samotná skutečnost, zda se jedná o zaměstnance správního orgánu či nikoliv, ale podle názoru nehraje v tomto případě roli. Důležité je, že tyto osoby provedly tuto jízdu se záměrem ověření dodržování zákonných povinností řidiče taxislužby, ačkoliv se o kontrolní úkon dle kontrolního řádu nejednalo, a byly instruovány o tom, na jaké skutečnosti mají na rozdíl od „obyčejných“ cestujících dávat pozor. Proto lze považovati jejich detailnější tvrzení za hodnověrná.
46. Co se týče námitky, že žalobce nebyl vyslechnut jako účastník řízení, soud souhlasí s tím, že provedení tohoto důkazu za situace, kdy se žalobce měl možnost k celé věci vícekrát vyjádřit, lze považovat za nadbytečné. Je na správním orgánu prvního stupně, jaké důkazní

prostředky se rozhodne provést, pokud tak činí v souladu s ust. § 3 a § 5 odst. tj. tak, aby zjistil skutkový stav věci, o jehož správnosti není důvod pochybovat s tím, že má povinnost zjistit i všechny okolnosti ve prospěch žalobce. Žalobce v žádném ze svých vyjádření neuvedl takové skutečnosti, které by bylo nutno prokázat jeho výsledkem, jinými slovy správní orgán prvního stupně měl skutkový stav bezpečně zjištěn jinými důkazy a tvrzení žalobce v jeho vyjádřeních nemohly být důvodem pro pochybnost.

47. Co se týče úvodních obecných námitek žalobce, ani zde soud nemohl žádné z nich přisvědčit. Soud má za to, že rozhodnutí žalovaného je řádně odůvodněné a tím přezkoumatelné. Žalovaný se vyrovnal se všemi námitkami uvedenými v odvolání. Jak vyplývá ze spisu, rozhodnutí vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu, o jehož správnosti nejsou důvodné pochybnosti, a je rovněž zcela správné po právní stránce, jak vyplývá ze shora uvedeného.
48. Podle ust. § 78 odst. 2 s. ř. s.: „Rozhoduje-li soud žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.“
49. K tomuto ustanovení formuloval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2007-133 tuto právní větu:

I. Správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí.

II. Správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.

50. V tomto rozsudku se mimo jiné uvádí: Bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost např. tím, že zbaví pro tento účel výše zmíněné orgány veřejné moci mlčenlivosti. Pokud tak účastník řízení neučiní a naopak odmítne poskytnout správnímu orgánu v tomto ohledu dostatečnou součinnost, bude správní orgán oprávněn vyjít pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení a které si správní orgán může zjistit bez součinnosti s účastníkem řízení (vedle katastru nemovitostí např. z obchodního rejstříku, pokud jde o subjekty v něm zapsané, nebo z výpovědí svědků znalých osobních a majetkových poměrů účastníka řízení). Nepovede-li tento postup k přesnému výsledku, může si správní orgán takto učinit také jen základní představu o příjmech a majetku účastníka řízení, a to i na základě odhadu, tedy do určité míry obdobně, jako postupuje trestní soud podle výše zmíněného § 68 odst. 4 trestního zákoníku.

51. Soud má proto za to, že vzhledem k ustanovení § 75 s. ř. s., dle kterého má soud povinnost vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, má soud moderační povinnost pouze potud, pokud skutečnosti, ze kterých by šlo dovodit likvidační důsledky uložené pokuty, bylo možné zjistit ze správního spisu již v době rozhodování žalovaného. Pokud však žalobce žádné takové skutečnosti ve správním řízení neuvedl a žalovanému takové skutečnosti nemohly být ze spisu nebo z jeho úřední činnosti zřejmé, žalovaný nepochybil, pokud se jimi nezabýval. Ostatně žalobce ani v řízení před soudem zcela neobjasnil své majetkové a osobní poměry. Doložil pouze daňové přiznání pro rok 2015 a potvrzení o výši zaplacených úroků, ze kterých však nelze dovodit další skutečnosti, které by dokreslily jeho finanční situaci – např. výše splátek hypotéky, jeho ostatní majetek (nemovitosti, vozidla, atd.), popř. zda s někým sdílí společnou domácnost a jaké jsou jeho příjmy atd.
52. Soud proto nemohl přistoupit k redukci uložené pokuty ve smyslu ust. § 78 odst. 2 s.ř.s.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

53. Jelikož soud ze shora uvedených důvodů shledal žalobu nedůvodnou, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.
54. O nákladech řízení rozhodl Městský soud v Praze podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti, a proto nebyla náhrada nákladů přiznána žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. února 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.